

דם באל-בירה איש מישמר-הגבול מצביע על שלולית מדמו של סולימן חירבאווי, שוטר טאוויל, ראש עיריית אל-בירה, הנראה בתמונה משמאל. סולימן התעוורר בשתי עיניו. טאוויל לא נפגע.

דם בשכם וברמאללה ראש עיריית שכם, בסאם א-שכעה, נראה כאן שוכב במיטת בית-החולים השכם אחרי ניסיון ההתנקשות בחייו, שבו נקטעו שתי רגליו. בתמונה למטה, מימין: ראש עיריית רמאללה, כרים ח'לף, בבית-החולים, אחרי שנשקעה רגלו.

של שכעה, רצה לקבל טרמפ במכוניתו. הוא התקרב, ופתח את שער הכרזתו של החצר. שכעה פתח את מכוניתו, נכנס לתוכה, וסובב את מפתח-ההנעה. ואז אירעה ההתפוצצות העזה. עינאיה, אשתו של שכעה, יצאה במהירות מביתה, וראתה את המחזה המחריד: בעלה שכב מחוץ למכוניתו, מתנוסס כדמו. שתי רגליו הקטועות היו בתוך המכונית. בנו של שכעה, חסידהרגלים אל מחוץ לחצר, והוא פונה לבית-החולים.

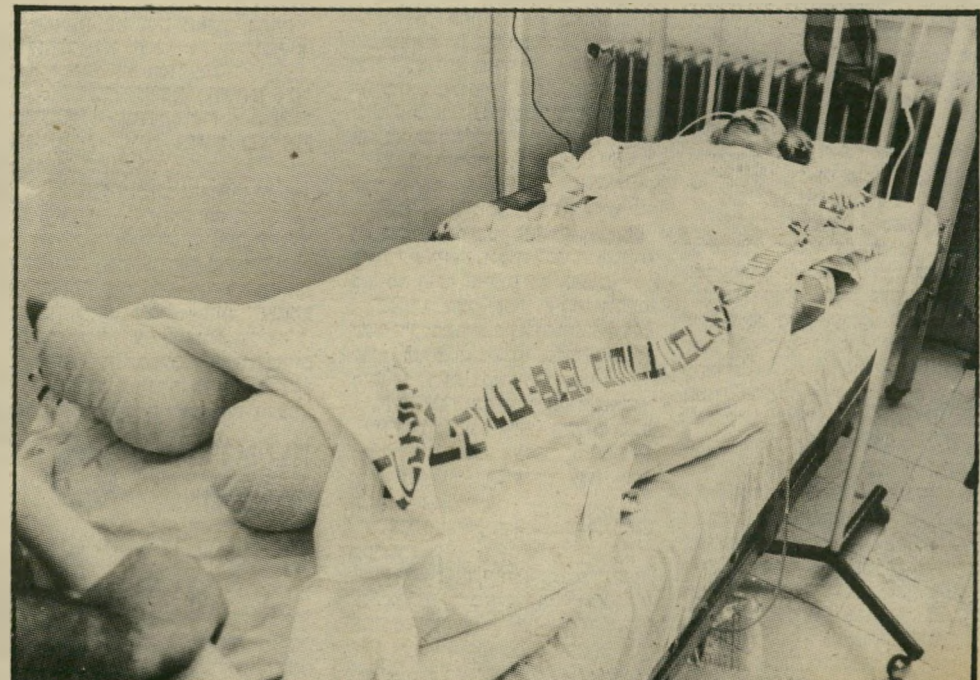
כשעות הבוקר של אותו יום השני, נכנס כרים ח'לף למכוניתו, מסוג קדילק, בעירו רמאללה. המכונית חנתה בחצר ביתו של דודו של ח'לף, קוסטנדר ח'לף. כאשר הוא ניסה להתניע את המכונית, אירעה ההתפוצצות. כף רגלו השמאלית של כרים ח'לף נקטעה מייד. רגלו הימנית נפצעה. הוא פונה לבית-החולים.

אל-בירה סמוכה מאוד לרמאללה, למעשה גובלת בה. ראש עיריית אל-בירה, איבראהים טאוויל, שמע על ההתנקשות בח'לף, הוא לא השתמש ברכבו הפרטי אלא ברכב של העירייה,

בכתב-האישום שהוגש נגד משה רונטל ונגד זאב פרידמן נאמר בסעיף השביעי, כי בחדרו של רונטל נערך דיון, מה לעשות במיטען החבלה שנמצא, האם למסור אותו למיטרה או לשב"כ אם לאו.

בהמשך הסעיף הזה, נאמר כך: **במהלך הדיון הנ"ל, מתוך עיון בעיתונים שנטטו את המיטען, שתאריכיהם חספו את תאריכי ההתנקשות בחייהם של ראשי הערים רמאללה ושכם, לאור העובדה שמדובר בלבנות-החבלה מתוצרת צה"ל, ולאור העובדה שהמיטען נמצא בחבו בכניין המועצה, הגיעו הנאשמים לרדי דעה כי קיימת אפשרות שהמיטען הורכב בידי יהודים וקשור אולי לסיגוריום בראשי הערים הנ"ל.**

מה נאמר בעיתונים באותה תקופה? לפני שלוש שנים, בתחילת חודש יוני, יום שני, יצא ראש עיריית שכם, בסאם אל-שכעה, מביתו. הוא ניגש אל מכונית אופל שלו, שהנתה בחצר הבית. כך הוא עשה חנתי כל בוקר. במכוניתו עמד שכעה לנסוע למישרדו, מישרד ראש העירייה של שכם. שכן

3 שנים חלפו מאז בוצעה סידרת ההתנקשויות בראשי-הערים בגדה. הנאשמים לא נתכסו עד היום. החוט היחיד – הקשור או לא קשור בפדשה – חבוי במישפט המתנהל כמעט בחשאי

התניה

הסודי

ב 17 בנובמבר 1982 פירסמו כלי-התיקורת כי הוגש כתב-אישום נגד שניים מראשי קיריית-ארבע. הם נאשמו בהחזקת נשק, ובהשמדת מיטען-חבלה שנמצא בבניין המועצה המקומית של קריית-ארבע. מאז ועד היום – כמעט שיבעה חודשים אחרי הגשת כתב-אישום – לא התפרסם דבר וחצי דבר על המישפט. האם הוא מתנהל בכלל? כמה ישיבות נערכו? מי היו העדדים? מי הפרקליטים? מי השופט? כתבי העולם הזה. שלמה פרנקל ומרסל זוהר, חקרו את פרשת המישפט, תיק המישפט, שמיספרו 597, משנת 1982, לא היה במקומו. לצוות העולם הזה נאמר לגשת אל מזכיר בית-המישפט. העוזרת למזכיר אמרה: "התיק נמצא בכספת. אי-אפשר לעיין בו. הוא סודי. תפנו לשופט". שופט בית-המישפט המחוזי, שלום ברנר, אמר: "התיק חסוי. לא מוסרים אותו לעיתונאים. אפשר רק לצלם מתוך הפרוטוקול את עדותו של החשמלאי יוליאן".

מתברר כי כתב-האישום הוגש ב-5.11.82, וחלפו כמעט שבועיים עד שהתפרסמו פרטי-האישום בעיתונות. על כתב-האישום חתום התובע, עורך-הדין מיכאל (מיקי) שקד, ממרקליטות מחוז ירושלים.

הישיבה הראשונה של בית-המישפט נערכה ב-14 במרץ 1983 – המישה חודשים תמימים אחרי הגשת כתב-האישום. הישיבה הראשונה, שבה העיד החשמלאי משה יוליאן, מי שמצא את המיטען, לא היתה חסוייה. למרות זאת, לא נמסר שום דיווח עליה בעיתונות הישראלית!

אחר-כך נערכו ארבע ישיבות נוספות של בית-המישפט בפרשה זו: ב-6 במאי, ב-13 במאי, ב-15 במאי, וב-16 במאי. הישיבות האלה היו חסויות. העידו בהן אנשי-ביטחון.

השבוע יוצא התובע, מיקי שקד, לשירות מילואים. הוא יחזור רק בעוד חודש. בינתיים יתעכב המישפט עוד. מדוע?

משום שהוראות שנתנו לאנשי פרקליטות מחוז ירושלים היו ברורות: להתייחס לפרשה הזאת כאל כל תיק רגיל.

להלן הדיווח של העולם הזה על העדות בתיק הרגיל הזה, 597/82.